

Arrest

nr. 232 183 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. In juni 2016 nam u deel aan drie betogingen tegen het regime in Juan José Mora, waar u woonde. Op een maandag, daags na uw deelname aan de betoging, stond u met uw vrienden te praten in de Califestraat in de wijk Coromoto van de gemeente Juan José Mora toen de politie plots opdook. Omdat de politie gewapend was, begonnen u en uw vrienden te lopen. Daarbij opende de politie het vuur en werd u geraakt in uw voet.

U werd samen met vijf van uw vrienden gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis van het politiecommissariaat van Juan José Mora omwille van jullie deelname aan de betoging de dag voordien. Nadat uw familie een toelating bemachtigde van PTJ, mocht u naar het ziekenhuis voor de behandeling van uw voet. Na uw verzorging, keerde u terug naar de gevangenis van het politiecommissariaat van Juan José Mora. In de gevangenis werden u en uw vrienden meermaals geslagen door de bewakers. De politie eiste 3.000 bolivares losgeld voor de vrijlating van u en uw vrienden. Uw familie en de families van uw vrienden verzamelden het gevraagde bedrag. U en uw vrienden werden vrijgelaten op vrijdag of zaterdag, zo'n week na jullie arrestatie. Na uw vrijlating verhuisde u naar Puerto Cabello. Zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek uit Venezuela betoogde u in Puerto Cabello omwille van het tekort aan elektriciteit en water.

Op 24 april 2018 verliet u Venezuela omdat er in Venezuela geen toekomst is voor jonge mensen. U reisde legaal met het vliegtuig. Na tussenlandingen in Curaçao en Portugal kwam u aan in België op 25 april 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 6 juli 2018.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de criminaliteit en vreest u afgeperst of gevangen genomen te zullen worden door de politie. U haalt daarnaast het tekort aan elektriciteit, voedsel en medicijnen aan in Venezuela en vreest eveneens om te zullen komen van de honger.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart en paspoort neer. Na uw derde persoonlijk onderhoud stuurde u vier foto's van betogingen waaraan u deelnam door per email. Uw advocaat stuurde per e-mail een medisch attest na van Dr. Elise Claus betreffende vier littekens aan uw rechtervoet en -enkel die compatibel zijn met kogelwonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter sporadisch deelnemen aan demonstraties – in uw geval drie anti-regeringsdemonstraties in juni 2016 (CGVS 3, d.d. 11/03/2019, p. 3, 8), m.a.w. een kleine twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela op 28 april 2018 (CGVS 1, d.d. 22/11/2018, p. 9; zie stuk 2), en één betoging naar aanleiding van de elektriciteits- en watertekorten zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS 3, p. 8) – in zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In casu dient er vastgesteld te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas, gezien de vele tegenstrijdigheden en inconsistentie doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties.

Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een week aangehouden geweest te zijn door de gemeentelijke politie van Juan José Mora en zes keer deelgenomen te hebben aan protesten (vragenlijst CGVS, d.d. 07.08.2018, vraag 1 en 3). U maakte geen melding van enig schietincident met de politie. Evenmin haalt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat de gemeentelijke politie van Juan José Mora u beschoten en geraakt zou hebben bij uw arrestatie. Pas tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u dat u twee keer geraakt werd door een kogel van de politie bij uw arrestatie, negen maanden met een gips tot aan uw heup rondliep en nadien nog zes maanden diende te revalideren (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 11.03.2019, p. 2-3, 5). U verklaart het feit dat u bij uw arrestatie door de politie beschoten en geraakt werd verzwegen te hebben uit angst dat het CGVS u als een crimineel zou beschouwen en verwijst naar het feit dat u pas na uw tweede persoonlijk onderhoud bijgestaan werd door een advocaat en het daarom nu wel durft te vertellen (CGVS 3, p. 2-3). Uw verklaring voor het weglaten van een dermate cruciaal onderdeel van uw asielrelaas als beschoten en geraakt worden door de politie omwille van een deelname aan een politieke manifestatie (CGVS 3, p. 9) kan niet overtuigen. Er kan niet begrepen worden waarom u zou denken dat het vermelden van dit schietincident het CGVS ertoe geleid zou hebben te denken dat u een crimineel was. U had immers al verteld dat u door de Venezolaanse politie gearresteerd was geweest omwille van uw deelname aan een politieke manifestatie (CGVS 1, p. 12) en had eveneens al verteld dat de politie tijdens betogingen op betogers schoot met lood (CGVS 1, p. 18). Er kan niet begrepen worden welk wezenlijk verschil er zou bestaan tussen gearresteerd worden omwille van het deelnemen aan politieke manifestaties of beschoten en gearresteerd worden omwille van het deelnemen aan politieke manifestaties in het bepalen of iemand een crimineel zou zijn. De procedure van een verzoek om internationale bescherming dient juist om personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van ras, religie, behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke meningsuiting of nationaliteit hebben te beschermen. Evenmin brengt u zelf verduidelijking wanneer u gevraagd wordt waarom u dacht dat het vermelden van uw beschieting het CGVS ertoe zou leiden u als een crimineel te beschouwen. U herhaalt enkel dat u aanvankelijk niet bijgestaan werd door een advocaat (CGVS 3, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de kerngebeurtenissen van zijn asielrelaas op consistente uiteenzet telkenmale hem dat gevraagd wordt. De vaststelling dat u er niet in slaagt dit te doen, ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste.

Vervolgens verhinderen **verschillende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen** dat er geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie en aanhouding van een week in de gevangenis van het politiecommissariaat van Juan José Mora. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u samen met A., An., R., D. en W., vrienden met wie u opgegroeid bent in de wijk Coromoto, gearresteerd werd en een week gevangen zat (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u samen met A., An., M., E. en De. werd gearresteerd en gevangen zat (CGVS 3, p. 13). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politie 8.000 bolivar eiste voor jullie vrijlating (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat de politie 3.000 bolivar eiste voor jullie vrijlating (CGVS 3, p. 13). Ook over hoe uw familie en de vijf andere families het gevraagde losgeld bij elkaar brachten, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw familie 500 bolivar bijdroeg, dat An.'s familie 1000 bolivar bijdroeg, dat D.'s familie de hoogste bijdrage deed, met name 2000 bolivar, en dat de overige families tussen de 500 en 1.500 bolivar bijdroegen (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw familie 400 bolivar bijdroeg (CGVS 3, p. 14). Gevraagd uit te leggen hoe de som bij elkaar gebracht werd, legt u uit dat elke familie haar steentje bijdroeg en noemt u bedragen tussen de 400 en 600 bolivar. U bent niet in staat te verduidelijken welke familie welk bedrag had bijgelegd, noch bent u in staat aan te duiden welke familie het hoogste bedrag had bijgelegd (CGVS 3, p. 14). Ook over het ogenblik waarop de politie haar eis voor losgeld bekendmaakte bent u niet eenduidig. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat de politie de dag na uw aanhouding, die op maandag plaatsvond, aan de families duidelijk maakte dat ze 8.000 bolivar wilde voor jullie vrijlating, en dat het een week duurde eer de families dat geld bij elkaar hadden geraapt omdat het om een grote som geld ging, waarna u werd vrijgelaten (CGVS 1, p.

13). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de politie deze eis twee dagen voor jullie vrijlating, op donderdag, communiceerde (CGVS 3, p. 13). Ook over de aanwezigheid van andere gevangenen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er geen andere gevangenen waren naast de vrienden waarmee u gelijktijdig was opgepakt (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat er wél andere gevangenen aanwezig waren, zelfs in uw eigen cel. U haalt aan dat u celgenoten had die al vijf à tien jaar in de gevangenis zaten o.a. voor afpersing en diefstal (CGVS 3, p. 12). Tevens legt u inconsistente verklaringen af over de mishandelingen die u tijdens uw week in gevangenschap ondergaan zou hebben van de hand van de politie. Aanvankelijk verklaart u in totaal drie keer geslagen geweest te zijn (CGVS 1, p. 17). Later verklaart u dan weer zo'n zes à zeven keer geslagen geweest te zijn tijdens uw gevangenschap (CGVS 3, p. 11). Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u te eten kreeg tijdens uw gevangenschap. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u soms twee dagen geen eten kreeg tijdens uw gevangenschap (CGVS 1, p. 13), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaart dat de langste periode dat u geen eten kreeg tijdens uw gevangenschap op de eerste dag was, toen u pas om 20u te eten kreeg (CGVS 3, p. 13). Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoeveel dagen na uw deelname aan een manifestatie u gearresteerd werd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u enkele dagen voor uw arrestatie had betoogd (CGVS 1, p. 12). In uw derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u de dag voor uw arrestatie betoogd had (CGVS 3, p. 9). Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u gearresteerd zou geweest zijn. In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u eind juli 2017 voor een week aangehouden geweest te zijn (vragenlijst CGVS, vraag 1). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u in maart 2017 een week aangehouden geweest te zijn (CGVS 1, p. 12, 16). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen over wanneer u gearresteerd geweest bent, stelt u dat u zich misschien vergist heeft door de stress (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer in juni 2016 neergeschoten en een week aangehouden geweest te zijn (CGVS 3, p. 3, 9-10), waarna u negen maanden in een gips rondliep en vervolgens zes maanden diende te revalideren (CGVS 3, p. 5). Het is weinig geloofwaardig dat u een incident waarvan u vijftien maanden diende te revalideren omwille van stress in juli 2017, zo'n negen maanden voor uw vertrek uit Venezuela (april 2018) gesitueerd zou hebben. Bij confrontatie met de vaststelling dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw asielaanvraag gezien uw vele tegenstrijdige verklaringen benadrukte u de waarheid te vertellen en niet goed te zijn met data (CGVS 3, p. 15-16). Van een geschoolde volwassen jongeman die een universitair diploma ambieerde (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6), mag echter verwacht worden dat hij een dermate ingrijpende gebeurtenis als een beschieting, arrestatie en opsluiting door de politie op consistente wijze in de tijd kan situeren aan de hand van data of minstens aan de hand van andere gebeurtenissen in zijn leven zoals het vertrek uit zijn land of een maandenlange revalidatie. Bovendien kan uw verklaring niet goed te zijn met data de talrijke niet aan data gelieerde vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren. Daarop herhaalt u dat u voordien niet bijgestaan werd door een advocaat (CGVS 3, p. 16), hetgeen geen duidelijkheid schept over de vastgestelde tegenstrijdigheden. Ook zonder de bijstand van een advocaat wordt van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat deze consistente verklaringen aflegt over de feiten die hij meegemaakt zou hebben in zijn land van herkomst en die ertoe geleid zouden hebben dat hij zijn land ontvlucht.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw identiteitskaart en paspoort tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. De vier foto's van betogingen in Venezuela kunnen uw deelname aan deze betogingen niet staven aangezien u niet zichtbaar bent op deze foto's. Evenmin kunnen zij uw beschieting, arrestatie en opsluiting aantonen. Ook het medische attest, dat stelt dat u vier littekens heeft die compatibel zijn met kogelwonden in uw rechtervoet en –enkel, kan uw vluchtrelaas niet aantonen gezien deze vaststellingen geen uitsluitsel te geven over de omstandigheden waarin u deze littekens heeft opgelopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo verklaart u dat uw grootvader langs vaderszijde, door wie u bent grootgebracht, eigenaar is van een woning, een pensioen ontvangt van de overheid en financiële steun ontvangt van uw tante langs vaderszijde, N., die sinds u klein was in België woont, en van uw neef (CGVS 1, p. 4, 6, 19). U onderhield uzelf door te voetballen bij Academia Puerto Cabello (CGVS 1, p. 8; CGVS 3, p. 5). U verklaart tot aan uw vertrek uit Venezuela bij deze ploeg gevoetbald te hebben (CGVS 1, p. 8; CGVS 3, p. 4). Deze voetbalclub financierde ook uw maandenlange revalidatie (CGVS 3, p. 3). Hoewel u aangeeft dat u niet veel verdiende met voetballen (CGVS 3, p. 5), heeft u nooit geprobeerd ander werk te vinden in Venezuela omdat u zich enkel toelegde op voetballen en uw studies (CGVS 3, p. 15). Hieruit kan afgeleid worden dat uw socio-economische situatie niet precair was. Daarnaast heeft u ook een periode bij uw tante Ad. gewoond, die onderhouden wordt door haar zoon (CGVS 1, p. 7). U verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben (CGVS 1, p. 18-19). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 april 2019 een schending aan van “de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève”; “artikelen 48/3, 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980”; “de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”; “artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)”; “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”; “beoordelingsfout”.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal, om tot het besluit te komen dat de algemene situatie de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2 b of c van de wet van 15 december 1980 niet rechtvaardigt, voornamelijk steunt op de COI Focus “Venezuela – Situation securitaire - van 20 april 2018 (die voornamelijk opgesteld werd op basis van informatie van 2017)” en dat het administratief dossier eveneens het verslag van de “United Nations Human Rights Office of the High Commissioner: Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018’ bevat. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 januari 2019 meerdere beslissingen betreffende Venezolaanse asielzoekers vernietigd heeft omwille van het gebrek aan recente informatie (arrest nr. 215 180 van 15 januari 2019). Verzoeker leidt hieruit af dat de Raad toen van oordeel was dat “informatie daterend van minder dan één jaar voordat hij zich over het al dan niet toekennen van een internationale beschermingsstatus moest uitspreken niet meer actueel was.”. Verzoeker wijst erop dat in casu blijkt dat “de beslissing van het CGVS rust op informatie die van ten laatste tijdens de lente van 2018 dateert” en voert aan dat de informatie - gezien de zeer volatiele situatie in Venezuela - niet meer actueel is en dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst naar recente bronnen en meent dat deze aantonen dat “het standpunt geuit door het CGVS, namelijk dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden”.

Verzoeker haalt aan dat met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie het doodslagcijfer is toegenomen ter vergelijking met de cijfers van 2012 (OHCHR “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, p. 14). Verzoeker wijst erop dat volgens cijfers gepubliceerd door Insightcrime blijkt dat “Venezuela steeds het land is waar het aantal moorden per 100 000 inwoners het hoogste ligt in Zuid-America” (“InSight Crimes 2018 Homicide Round-Up”). Verzoeker stelt dat Zuid-Amerika enerzijds het continent is met de hoogste doodslag ter wereld (La Tercera, “America Latina registra el nivei mas alto de homicidios del planet”, van 28 april 2018) en anderzijds dat asielzoekers uit El Salvador en Honduras – waar het aantal moorden lager ligt – quasi automatisch een internationaal beschermingsstatuut krijgen. Verder wijst verzoeker op een persartikel van de krant ABC international van 27 december 2018 (“Epidemia de violencia en Venezuela: 23.047 muertes en 2018”) waaruit blijkt dat de staat Carabobo waar verzoeker heel zijn leven heeft doorgebracht tot de vijf meeste gewelddadige staten van Venezuela behoort. Verzoeker haalt aan dat er naast het hoge aantal moorden veel andere daden van geweld, zoals ontvoeringen en afpersingen, worden gepleegd.

Verzoeker benadrukt dat “het geweld niet alleen van gemeenrechtelijk crimineel aard is en dat ook de autoriteiten en gewapende groepen die gebonden zijn aan de regering daarvoor verantwoordelijk zijn” en dat “het geweld dat door de autoriteiten gepleegd wordt in sommige gevallen een willekeurig aspect vertoont”. Zo wijst verzoeker erop dat honderden personen werden vermoorden door veiligheidsdiensten in het kader van verschillende acties gevoerd onder andere in arme wijken van Caracas (OHCHR “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, p. 16-17); dat de autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de arbitraire opsluiting van tenminste 12 320 van opposenten en personen die als opposenten beschouwd worden (OHCHR “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, p. iii); dat “veiligheidsdiensten gebonden aan de autoriteiten tenminste 41 personen vermoord hebben en tenminste 900 anderen op een arbitraire wijze opgesloten hebben naar aanleiding van de betogingen waaraan vooraal mensen uit arme wijken deelgenomen hebben tussen 21 en 25 januari 2019” (Amnesty International “Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro” van 20 januari 2019); dat Michelle Bachelet, VN

Hoog Commissaris voor Mensenrechten, in een perscommuniqué van 25 januari 2019 spreekt over *“raids on property in some of the poorest areas of Caracas where at least 180 protests have taken place during the course of the week”* (UN High Commissioner for Human Rights *“Venezuela: Bachelet condemns killings, urges restraint and calls for dialogue to halt spiralling crisis”*); dat verschillende gewapende groeperingen die de regering steunen op een gewelddadige manier de toegang tot internationale hulp hebben verhinderd en tijdens acties op 23 februari 2019 ten minste vier personen hebben vermoord en 285 verwond (Insightcrime, *“The Armed Groups Propping Up Venezuela’s Government”*, 1 maart 2019).

Verzoeker betoogt dat uit die informatie duidelijk blijkt dat *“het geweld niet alleen als “gemeenrechtelijk crimineel” geweld dat “voor het merendeel gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes gekwalificeerd kan worden zoals het CGVS het stelt”, maar dat ook de autoriteiten en de gewapende groepen die hen steunen (GNB, PNB, colectivos, ...) verantwoordelijk zijn voor talrijke gewelddadige daden en mensenrechten schendingen die duizenden mensen teisteren. Daarnaast blijkt volgens verzoeker ook dat “niet alleen mensen die een specifiek profiel (mensen die aan betogingen deelnemen, sociale of politieke leiders van de oppositie,...) gevisieerd kunnen worden door de autoriteiten (of gewapende groepen die de autoriteiten steunen); ook mensen die geen specifiek profiel hebben maar die bijvoorbeeld afkomstig zijn uit bepaalde wijken die meer actief blijken te zijn tegen het regime lopen het risico slachtoffer te zijn van geweld”*. Naast de risico’s het slachtoffer te zijn van daden van geweld aan de hand van de autoriteiten wijst verzoeker erop dat men ook problemen kan kennen met lokale bendes in de vorm van afpersing bijvoorbeeld of uit wraak of omdat die bendes ervan uitgaan dat men middelen heeft.

Verzoeker voert verder aan dat ook de socio-economische situatie zo zorgwekkend is dat *“bijna iedere Venezolaanse burger het risico loopt dat zijn socio-economische rechten geschonden worden tot een punt waar er degelijk sprake kan zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling”*. Verzoeker wijst erop dat 61,2 procent van de bevolking in extreme armoede leefde (OHCHR *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, p. 3), dat 78 procent van de kinderen een risico op ondervoeding lopen (SudOuest.fr, *“Venezuela : les enfants dénutris, le douloureux visage de la crise”*, 12 februari 2019), dat het mortaliteitscijfer in 2016 bij kinderen met 30 procent is toegenomen en dat de situatie met betrekking tot gezondheidszorg dramatisch is (Le Monde *“Au Vénézuéla, les gens préfèrent mourir chez eux”* van 23 februari 2019). Verzoeker haalt verder aan dat, ten gevolge van het gebrek aan medicijnen, meer personen van malaria sterven en meer gevallen van tuberculose en difterie voorkomen (rapport *“Medicos por la Salud”* november 2018; CNN *“Infant deaths are on the rise in Venezuela, reversing years of improvements, study says”* van 24 januari 2019). Verzoeker wijst tevens op de stroomuitval, welke gevolgen hebben voor de gezondheidssector, de algemene veiligheid, voedsel en het sanitaire niveau (Le Monde *“Une panne de courant géante paralyse le Venezuela”* van 10-11 maart 2019; Le Monde *“Panne d’électricité géante au Venezuela : « A Caracas c’est le chaos »”* van 12 maart 2019). Verzoeker haalt verder aan dat *“de VN humanitaire baas”* heeft verklaard dat er een humanitair probleem is in Venezuela, dat 25 procent van de bevolking nood heeft aan humanitaire hulp en dat tegen eind 2019 5 miljoen Venezolanen het land verlaten zullen hebben (*“Venezuela’s needs ‘significant and growing’ UN humanitarian chief warns Security Council, as unparalleled exodus continue”*, verslag van 15 april 2019). Verzoeker wijst er tot slot op dat niet alleen arme mensen moeilijkheden hebben, maar ook personen die tot de “bourgeoisie” middenklassen behoren niet meer in staat zijn een decent leven te voeren (Le Monde *“Maduro nous a renvoyés au Moyen Age»: au Venezuela, une vie de pénuries”* van 19 april 2019).

Verzoeker besluit dat, aangezien hij afkomstig is uit één van de gevaarlijkste staten in Venezuela – waar het doodslagcijfer hoger ligt dan in El Salvador en Honduras –, hij al het slachtoffer werd van één daad van geweld gepleegd door de politie, hij tot een arme/middenklasse familie behoort die al jaren door de verslechtering van de humanitaire situatie geteisterd is en afhankelijk is van de hulp geboden door sommige familieleden die in het buitenland leven – die echter geen gigantische salarissen ontvangen en niets aan de stroomuitval bijvoorbeeld kunnen doen –, er geen reden is om aan te nemen dat hij *“in geval van terugkeer naar een land waar de situatie katastrofisch is geworden en nog slechter is dan op het moment waar hij zijn land verlaten heeft, niet blootgesteld zou zijn aan onmenselijke en/of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en die de toepassing van 48/4, § 2 b van de wet van 15 december 1980 rechtvaardigen”*.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen”*;

in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen;
in uiterst ondergeschikte orde, zijn dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde zijn dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

3. « *InSight Crime's 2018 Homicide Round-Up* »
4. *Amnesty International*, " *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro* », 20 januari 2019
5. *UN Commissioner for Human Rights* : « *Venezuela: Bachelet condemns killings, urges restraint and calls for dialogue to halt spiralling crisis* » 23 februari 2019
6. *Insightcrime*, « *The Armed Groups Propping Up Venezuela's Government*" maart 2019
7. *SudOuest.fr*, « *Venezuela : les enfants dénutris, le douloureux visage de la crise* »
8. *Le Monde*, « *Au Venezuela, "les gens préfèrent mourir chez eux"*, 23 februari 2019
9. *CNN*, « *Infant deaths are on the rise in Venezuela, reversing years of improvements, study says* », 24 januari 2019
10. *Le Monde*, « *Une panne de courant géante paralyse le Venezuela* » 10-11 maart 2019
11. *Le Monde*, « *Panne d'électricité géante au Venezuela : «A Caracas c'est le chaos* », 12 maart 2019
12. *UN News*, « *Venezuela's needs 'significant and growing' UN humanitarian chief warns Security Council, as 'unparalleled' exodus continues* », verslag de dato 15 april 2019
13. *Le Monde*, « *"« Maduro nous a renvoyés au Moyen Age » : au Venezuela, une vie de pénuries* », 19 april 2019'.

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

- *COI Focus Venezuela : situation socio-économique*
- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo*
- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis*
- *AI-Venezuela 2017-2018*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*".

Verweerder verwijst in voornoemde aanvullende nota naar de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, alsook naar de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>.

In een aanvullende nota voegt verwerende partij op 4 december 2019 volgende URL's van volgende rapporten toe:

IACHR, "Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report" van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op "<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf>" of op "<https://reliefweb.int>"; OCHCR, "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juni 2018, beschikbaar op "https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf" of op "<https://reliefweb.int>"; de COI Focus Venezuela: "Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op "https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf" of op "<https://www.cgvs.be/nl>"; de COI Focus Venezuela: "Veiligheidssituatie

(*addendum*)" van 1 juli 2019, beschikbaar op "[https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf)" of op "<https://www.cavs.be/nl>": en OHCHR : "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019, beschikbaar op "https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx" of op "<https://www.ochcr.org>". Ook wordt verwezen naar de COI Focus Venezuela: "Veiligheidssituatie (*addendum*)" van 1 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart Venezuela te zijn ontvlucht omdat er geen toekomst is voor jonge mensen. In geval van terugkeer vreest hij er de criminaliteit, alsook te worden afgeperst en gevangengenomen door de politie. Verzoeker haalt tevens de socio-economische situatie aan.

2.4.2. Verzoeker verklaarde hij deelnam aan drie anti-regeringsdemonstraties in juni/juli 2016 (notities van het persoonlijk onderhoud van 11 maart 2019 (hierna: notities 3), p. 3, p. 8) en aan één betoging naar aanleiding van de elektriciteits- en watertekorten begin 2018 (notities 3, p. 8). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij omwille van zijn deelnames aan deze manifestaties werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, noch dat hij hierom zou worden vervolgd in geval van terugkeer naar Venezuela.

2.4.3. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zes keer zou hebben deelgenomen aan protesten in Venezuela en bij de laatste betoging een week zou zijn aangehouden door de gemeentelijke politie van Juan José Mora (vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.3). Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud maakte verzoeker echter voor het eerst melding van een schietincident met de politie bij zijn arrestatie, met name dat hij bij zijn arrestatie twee keer geraakt werd door een kogel van de politie, vervolgens negen maanden met een gips tot aan zijn heup rondliep en nadien nog zes maanden diende te revalideren (notities 3, p. 2-3, p. 5). Verzoekers nalatigheid dergelijk essentieel element uit zijn asielrelaas eerder in de procedure aan te geven – niettemin hij hier de kans (en plicht) toe had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn twee eerdere persoonlijke onderhoudsop de zetel van het CGVS – ondergraaft de waarachtigheid ervan, minstens de waarachtigheid van de omstandigheden van de schietincident. Van een asielzoeker die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker verklaarde deze feiten verzwegen te hebben uit angst dat het CGVS hem als een crimineel zou beschouwen en wees erop dat hij pas na zijn tweede persoonlijk onderhoud bijgestaan werd door een advocaat en het daarom nu wel durfde te vertellen (notities 3, p. 2-3). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen. Immers kan niet worden ingezien waarom verzoeker zou denken dat het vermelden van dit schietincident het CGVS ertoe geleid zou hebben te denken dat hij een crimineel was, temeer verzoeker reeds had verteld dat hij door de Venezolaanse politie gearresteerd was geweest omwille van zijn deelname aan een politieke manifestatie (vragenlijst CGVS, vraag 3.1; notities van het persoonlijk onderhoud van 22 november 2018 (hierna: notities 1), p. 12) en dat de politie tijdens betogingen op betogers schoot met lood (notities 1, p. 18).

De Raad wijst er bovendien op dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij aanvankelijk niet bijgestaan werd door een advocaat, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt van de organisatie van zijn verdediging. Niets belette verzoeker om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Verzoekers nalaten het schietincident te vermelden ondergraaft aldus reeds de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. De Raad merkt nog op dat verzoeker indien hij inderdaad werd beschuldigd en gevangengezet de nodige processtukken, gevangenisstukken of PV's kan voorleggen die dit bevestigen en waaruit tevens de omstandigheden kunnen blijken van de feiten.

2.4.4. Dit klemt te meer nu verzoeker tijdens zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouden op verschillende (essentiële) punten tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn voorgehouden arrestatie en detentie. Zo was verzoeker tegenstrijdig over de vrienden met wie hij samen in de gevangenis zat (A., An., R., D. en W., notities 1, p. 14; A., An., M., E. en De., notities 3, p. 13), het bedrag van het losgeld (8.000 bolivar, notities 1, p. 13; 3.000 bolivar, notities 3, p. 13), de respectievelijke bijdrages door de verschillende families in de betaling van de borgsom (notities 1, p. 14; notities 3, p. 14), het moment waarop de politie haar eis voor losgeld bekendmaakte (notities 1, p. 13; notities 3, p. 13), de aanwezigheid van andere gevangenen – naast zijn vrienden – tijdens verzoekers detentie (notities 1, p. 15; notities 3, p. 12), de mishandelingen die hij tijdens zijn detentie zou hebben ondergaan (notities 1, p. 17; notities 3, p. 11), de tijdstippen waarop hij te eten kreeg in de gevangenis (notities 1, p. 13; notities 3, p. 13), de periode tussen zijn deelname aan de manifestatie en zijn daaropvolgende arrestatie (notities 1, p. 12; notities 3, p. 9) en het tijdstip van zijn arrestatie (eind juli 2017, vragenlijst CGVS, vraag 3.1; maart 2017, notities 1, p. 12, p. 16; juni 2016, notities 3, p. 3, p. 9-10). Een dergelijke lange lijst van strijdige verklaringen kan slechts de waarachtigheid van de beweringen teniet doen. De Raad moet dan ook vaststellen dat niet wordt aangetoond dat de beschieting in de beweerde omstandigheden gebeurde.

2.4.5. Verzoekers – ongestaafde – bewering niet goed te zijn met data kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen (notities 3, p. 15-16). Van een geschoolde volwassen jongeman die een universitair diploma ambieerde (verklaring DVZ, punten 11 en 12; notities 1, p. 7; notities 3, p. 6), mag immers verwacht worden dat hij een dermate ingrijpende gebeurtenis als een beschieting, arrestatie en opsluiting door de politie op consistente wijze in de tijd kan situeren aan de hand van data of minstens aan de hand van andere gebeurtenissen in zijn leven zoals het vertrek uit zijn land of een maandenlange revalidatie. Bovendien bevatten verzoekers opeenvolgende verklaringen talrijke niet aan data gelieerde vastgestelde tegenstrijdigheden (zie *supra*). Waar verzoeker herneemt dat hij voordien niet bijgestaan werd door een advocaat (notities 3, p. 16), dient erop gewezen dat ook van een verzoeker om internationale bescherming zonder de bijstand van een advocaat wordt verwacht dat deze consistente verklaringen aflegt over de feiten die hij meegemaakt zou hebben in zijn land van herkomst en die ertoe geleid zouden hebben dat hij zijn land ontvlucht. De Raad beklemtoont dat verzoeker bovendien zelf de verantwoordelijkheid draagt van de organisatie van zijn verdediging. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het interview een invloed zou kunnen gehad hebben op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet toegestaan is tussen te komen tijdens het interview.

2.4.6. Gelet op voorgaande kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker onwaarachtig is en zijn sporadische deelnames aan manifestaties tegen de regering een loutere bewering is.

Hoe dan ook, voor zover verzoeker toch gevolgd zou worden - wat niet het geval is - dan nog kan niet worden ingezien dat iemand zonder uitdrukkelijk profiel die deelnam aan enkele manifestaties, in de negatieve aandacht zou komen te staan van de autoriteiten.

2.4.7. Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota's van 28 november 2019 en 4 december 2019 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*" (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: "*De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert".*

2.4.8. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). "*Amnesty International*" stelt dat er in januari 2019 "*targeted executions*" plaatsvonden "*based on the profile of the victims*", zijnde "*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*" ("*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota's volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.9. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.10. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Verzoekers identiteitskaart en paspoort tonen zijn identiteit en nationaliteit aan, wat niet betwist wordt. De vier foto's van betogingen in Venezuela kunnen verzoekers deelname aan deze betogingen niet staven aangezien hij niet zichtbaar is op deze foto's. Evenmin kunnen deze foto's de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, met name de beschieting, arrestatie en opsluiting, aantonen.

2.4.11. Het door verzoeker voorgelegd medisch attest vermeldt dat verzoeker vier littekens heeft die compatibel zijn met kogelwonden in zijn rechtersvoet en rechterenkel. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat het attest geen uitspraak doet over de oorsprong of oorzaak van de littekens en dat er dus geen causaal verband wordt aangetoond tussen de letsels en de door verzoeker aangehaalde problemen. Het medisch attest kan aldus de beoordeling inzake verzoekers voorgehouden relaas niet doen ombuigen.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient hernomen dat niet wordt ontkend of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, “Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

2.5.1.1. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, voert verzoeker verder aan dat ook de socio-economische situatie zo zorgwekkend is dat “bijna iedere Venezolaanse burger het risico loopt dat zijn socio-economische rechten geschonden worden tot een punt waar er degelijk sprake kan zijn van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling”. Verzoeker wijst erop dat 61,2 procent van de bevolking in extreme armoede leefde (OHCHR “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, p. 3), dat 78 procent van de kinderen een risico op ondervoeding lopen (SudOuest.fr, “Venezuela : les enfants dénutris, le douloureux visage de la crise”, 12 februari 2019), dat het mortaliteitscijfer in 2016 bij kinderen met 30 procent is toegenomen en dat de situatie met betrekking tot gezondheidszorg dramatisch is (Le Monde “Au Vénézuéla, les gens préfèrent mourir chez eux” van 23 februari 2019). Verzoeker haalt verder aan dat, ten gevolge van het gebrek aan medicijnen, meer personen van malaria sterven en meer gevallen van tuberculose en difterie voorkomen (rapport “Medicos por la Salud” november 2018; CNN “Infant deaths are on the rise in Venezuela, reversing years of improvements, study says” van 24 januari 2019). Verzoeker wijst tevens op de stroomuitval, welke gevolgen hebben voor de gezondheidssector, de algemene veiligheid, voedsel en het sanitaire niveau (Le Monde “Une panne de courant géante paralyse le Venezuela” van 10-11 maart 2019; Le Monde “Panne d’électricité géante au Venezuela : « A Caracas c’est le chaos »” van 12 maart 2019). Verzoeker haalt verder aan dat “de VN humanitaire baas” heeft verklaard dat er een humanitair probleem is in Venezuela, dat 25 procent van de bevolking nood heeft aan humanitaire hulp en dat tegen eind 2019 5 miljoen Venezolanen het land verlaten zullen hebben (“Venezuela’s needs ‘significant

and growing' UN humanitarian chief warns Security Council, as unparalleled exodus continue", verslag van 15 april 2019). Verzoeker wijst er tot slot op dat niet alleen arme mensen moeilijkheden hebben, maar ook personen die tot de "*bourgeoisie*" middenklassen behoren niet meer in staat zijn een decent leven te voeren (Le Monde "*Maduro nous a renvoyés au Moyen Age»: au Venezuela, une vie de pénuries*" van 19 april 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier nu hij integendeel verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben (notities 1, p. 18-19) – noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Verzoekende partij was gehuisvest en leefde niet in armoede. Zo verklaarde verzoeker dat zijn grootvader langs vaderszijde, door wie hij is grootgebracht, eigenaar is van een woning, een pensioen ontvangt van de overheid en financiële steun ontvangt van zijn tante langs vaderszijde, N., die sinds verzoeker klein was in België woont, alsook van zijn neef (notities 1, p. 4, p. 6, p. 19). Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij ook een periode bij zijn tante Ad. gewoond heeft, die onderhouden wordt door haar zoon (notities 1, p. 7). Verzoeker beschikt aldus over een netwerk in en buiten Venezuela. Voorts verklaarde verzoeker dat hij zichzelf onderhield door te voetballen bij Academia Puerto Cabello, waar hij tot aan zijn vertrek uit Venezuela bij speelde (notities 1, p. 8; notities 3, p. 4-5). Verzoeker gaf aan dat deze voetbalclub ook zijn maandenlange revalidatie financierde (notities 3, p. 3). Verzoeker stelde evenwel dat hij niet veel verdiende met voetballen (notities 3, p. 5), doch heeft nooit geprobeerd ander werk te vinden in Venezuela omdat hij zich enkel toegedde op voetballen en zijn studies (notities 3, p. 15). Verzoekende partij had aldus voldoende middelen en tijd om te studeren en werkte niet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoeker nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt hij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt aan dat "*de beslissing van het CGVS rust op informatie die van ten laatste tijdens de lente van 2018 dateert*" en voert aan dat de informatie - gezien de zeer volatiele situatie in Venezuela - niet meer actueel is en dient vernietigd worden. Verzoeker verwijst naar recente bronnen en meent dat deze aantonen dat "*het standpunt geuit door het CGVS, namelijk dat er in Venezuela alleen maar in heel specifieke gevallen mensen het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, betwist kan worden*". Hij benadrukt tevens dat "*het geweld niet alleen van gemeenschappelijk crimineel aard is en dat ook de autoriteiten en gewapende groepen die gebonden zijn aan de regering daarvoor verantwoordelijk zijn*" en dat "*het geweld dat door de autoriteiten gepleegd wordt in sommige gevallen een willekeurig aspect vertoont*".

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*" (HvJ 30 januari 2014 (GK), "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): "*Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere*

strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota’s niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK